

Ferenc pápa homíliája: Nincs fénymásolt életszentség, az mindig egyedi!

2022. május 15-én délelőtt a Szentatya ünnepélyes szentmise keretében tíz új szentet avatott, köztük – talán a legismertebb számunkra – Charles de Foucauld-t, vagyis Károly testvért, akit Jézus kistestvérei és kislányai lelki atyjuként tisztelnek.

Ferenc pápa teljes homíliájának fordítását közreadjuk.

Olyan mondatokat hallottunk, amelyeket Jézus övéihez intéz, mielőtt átmenne ebből a világból az Atyához. Ezek a mondatok arról szólnak, mit jelent kereszténynek lenni: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13,34). Ez a Krisztus által ránk hagyott végrendelet, az alapvető kritérium, amely alapján eldönthetjük, valóban tanítványai vagyunk-e vagy sem: a szeretet parancsa. Álljunk meg e parancs két lényegi összetevőjénél: az egyik Jézus irántunk érzett szeretete – *amint én szerettelek titeket* –, a másik az a szeretet, amelyet ő kér tőlünk: *szeressétek egymást*.

Először is, *amint én szerettelek titeket*. Hogyan szeretett minket Jézus? A végsőig, a teljes önátadásig. Szíven üt bennünket, hogy ezeket a szavakat egy sötét éjszakán mondja ki, amikor az utolsó vacsora termében a légkör tele van érzelmekkel és aggodalommal: érzelmekkel, mert a Mester éppen búcsút készülni tanítványaitól, aggodalommal, mert bejelenti, hogy egyikük el fogja árulni őt. El tudjuk képzelni, milyen fájdalmat hordozott Jézus a lelkében, milyen sötétség borult az apostolok szívére, és milyen keserűen néztek Júdásra, aki, miután átvette a Mester által neki szánt, bemártott falatot, kiment a szobából, hogy belépjen az árulás éjszakájába.

És éppen ekkor, az árulás órájában Jézus megerősíti az övéi iránt tanúsított szeretetét. Mert az élet sötétségében és viharában ez a lényeg: Isten szeret bennünket.

Testvéreim, nővéreim, ez a kijelentés legyen központi helyen hitünk megvallásában és kifejezésében: „Nem mi szerettük Istent, hanem ő szeretett minket” (1Jn 4,10). Ezt sose felejtjük el! A középpontban nem a mi teljesítményünk, nem a mi érdemünk áll, hanem Isten feltétlen és ingyenes szeretete, melyet nem érdemeltünk ki. Keresztény létünk kezdeténél nem tanok és cselekedetek állnak, hanem az a csodálkozó felfedezés, hogy szeretve vagyunk, még mielőtt bármilyen választ adnánk. Míg a világ gyakran arról akar meggyőzni bennünket, hogy csak akkor vagyunk értékesek, ha eredményeket produkálunk, az evangélium emlékeztet bennünket az élet igazságára: *szeretve vagyunk!* Ez adja meg az értékünket: *szeretve vagyunk!* Korunk egyik lelki tanítómestere ezt így írja le: „Már jóval azelőtt, hogy egy emberi lény megpillantana, Isten szerető szemei már látnak bennünket. Még mielőtt bárki hallana bennünket sírni vagy nevetni, Isten csupa fül, s meghall minket. Sokkal előbb, mint hogy bárki is megszólítana ezen a világon, az örök szeretet hangja szól hozzánk” (Henri Nouwen: *Te vagy a Szeretett*, Ursus Libris, Budapest, 2004, 42). Ő szeretett bennünket elsőként, ő várt ránk! Ő szeret bennünket, ő folyamatosan szeret bennünket. Ez adja meg identitásunkat: szeretve vagyunk. Ebből fakad a mi erőnk: Isten szeret bennünket!

Ez az igazság azt kéri tőlünk, hogy változtassunk az életszentségről alkotott elképzelésünkön. Néha azzal, hogy túlságosan a saját, jó cselekedetekre irányuló törekvésünket hangsúlyoztuk, az életszentség olyan eszményét alakítottuk ki, amely túlságosan rajtunk, a személyes hősiességen, a lemondás képességén, a jutalom elnyerésére irányuló önfeláldozáson alapul. Ez az életnek, az életszentségnek meglehetősen pelagiánus elképzelése. Így

az életszentségből egy elérhetetlen célt csináltunk, elszakítottuk a mindennapi élettől ahelyett, hogy a mindennapokban, az út porában, a konkrét élet fáradalmaiban és – ahogy Avilai Teréz mondta nővéreinek – „a konyha fazekai között” kerestük és fogadtuk volna el.

Jézus tanítványának lenni és az életszentség útján járni mindenekelőtt annak engedését jelenti, hogy Isten szeretetének ereje átalakítson bennünket. Ne felejtjük el, hogy Isten megelőz bennünket, a Lélek megelőzi a testet, a kegyelem megelőzi a cselekedeteket! Mi nemegyszer nagyobb súlyt adunk, nagyobb fontosságot tulajdonítunk az ének, a testnek és a cselekedeteknek. Nem!

Isten megelőz bennünket, a Lélek megelőzi a testet, a kegyelem megelőzi a cselekedeteket!

Az Úrtól kapott szeretet az az erő, amely átalakítja életünket: kitágítja a szívünket és alkalmassá tesz a szeretetre. Ezért mondja Jézus – itt a második szempont –,

hogy „amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást”. Ez az „úgy” nem csupán felhívás arra, hogy utánozzuk Jézus szeretetét; ez azt jelenti, hogy csak azért tudunk szeretni, mert ő szeretett bennünket, mert ő szívünkbe árasztja saját Lelkét, az életszentség Lelkét, azt a szeretetet, amely gyógyít és átalakít bennünket. Ezért tudunk minden helyzetben és minden testvér irányában, akivel találkozunk, döntéseket hozni, és ezért tudjuk a szeretet cselekedeteit végrehajtani. Mert szeretve vagyunk és erőt kapunk ahhoz, hogy szeressünk. Azáltal, hogy szeretve vagyok, én is képes vagyok szeretni. Az a szeretet, amelyet én végbeviszek, mindig összekapcsolódik Jézusnak az irántam tanúsított szeretetével: „úgy”. Amint ő szeretett engem, úgy szerethetek én is. Ilyen egyszerű a keresztény élet, ilyen egyszerű! Mi sok mindennel bonyolultabbá tesszük, pedig ilyen egyszerű!

Mit jelent konkrétan megélni ezt a szeretetet? Mielőtt ezt a parancsot ránk hagyta volna, Jézus megmosta tanítványainak a lábát; miután elmondta ezt a parancsot, Jézus életét adta a keresztfán. Szeretni ezt jelenti: *szolgálni és életünket adni. Szolgálni*, vagyis nem a saját érdekeinket helyezni előtérbe; méregteleníteni magunkat a kapzsiság és a versengés mérgeitől; harcolni a közöny rákos daganatával és az önmagunk körül forgás mótelyével szemben; megosztani az Istentől kapott karizmákat és ajándékokat.

Konkrétan azt jelenti, hogy megkérdezzük magunktól, „mit teszek másokért?”, Ez a szeretet: a mindennapi dolgokat a szolgálat szellemében, szeretettel és hangoskodás nélkül éljük meg, anélkül, hogy bármit is követelnénk érte.

És *oda kell adnunk életünket*, ami nem csak azt jelenti, hogy felajánlunk valamit, például saját javaink egy részét másoknak, hanem azt, hogy önmagunkat adjuk oda. Szeretem megkérdezni azokat, akik tanácsot kérnek tőlem: „Mondd, szoktál alamizsnát adni?” – „Igen, atyám, adok alamizsnát a szegényeknek.” – „És amikor alamizsnát adsz, megérinted az illető kezét, vagy eléje dobod az alamizsnát, és így csinálsz, hogy megtisztítsd magadat?” Erre elpirulnak: „Nem, nem érintem meg.” „Amikor alamizsnát adsz, belenézel-e a szemébe annak, akinek segítesz, vagy elfordulsz tőle?” – „Nem nézek rá.” Érintsük meg és nézzünk rá! Érintsük meg Krisztus testét és nézzünk Krisztus testére, aki testvéreinkben és nővéreinkben szenved. Ez nagyon fontos. Életünket odaadni ezt jelenti.

Az életszentség nem néhány hősies gesztusból áll, hanem sok mindennapi szeretetből. „Szerzetesnő vagy? Szerzetes vagy? – Sokan vannak ma itt. – Úgy légy szent, hogy örömmel éled meg önátadásodat. Házasságos ember vagy? Úgy légy szent, hogy szereted és gondozod a férjedet vagy a feleségedet, ahogyan Krisztus törődik az Egyházzal. Munkás ember vagy? Úgy légy szent, hogy becsülettel és szakértelemmel végzed a munkádat a testvérek szolgálatában, és harcolsz az

igazságosságért társaid érdekében, hogy ne maradjanak munka nélkül, hogy mindig igazságos bért kapjanak. Szülő, nagymama vagy nagypapa vagy? Úgy légy szent, hogy türelemmel tanítod a kicsiket Jézus követésére. Mondd, vezető tisztséget töltesz be? – Sok vezető van jelen. – Kérdezem: vezető vagy? Úgy légy szent, hogy küzdesz a közjóért, és lemondasz egyéni érdekeidről” (vö. *Gaudete et exultate* apostoli buzdítás, 14). Ez az életszentség útja, ilyen egyszerű! Mindig meglátni Jézust másokban.

Az evangéliumot és a testvéreket szolgálni, odaadni az életet számítás nélkül – ez a titok: odaadni számítás nélkül –, világi dicsőség keresése nélkül felajánlani: mi is erre kaptunk meghívást! Ma szentté avatott útitársaink így élték meg az életszentséget: papi, szerzetesi, világi hivatásuk lelkes felvállalásával az evangéliumért áldozták magukat, páratlan örömet fedeztek fel, és az Úr tündöklő tükörképei lettek a történelemben. Ez a szent személy: az Úr tündöklő tükörképe a történelemben. Próbáljuk meg mi is: nincs lezárva előttünk az életszentség útja! Az életszentség útja egyetemes, mindenkinek szóló meghívás, a keresztséggel kezdődik, nincs lezárva!

Próbáljuk meg mi is, mert mindannyian életszentségre, egyedi és megismételhetetlen életszentségre kaptunk meghívást!

Az életszentség mindig eredeti, ahogyan Boldog Carlo Acutis mondta: nincs fénymásolt életszentség, az életszentség eredeti, az én életszentségem, a te életszentséged, kinek-kinek az életszentsége. Egyedi és megismételhetetlen. Igen, az Úrnak mindannyiunkról van egy szeretetterve, mindannyiunk életéről van egy álma. Van álma a te életedről és az én életemről! Próbáljuk örömmel kibontakoztatni! Köszönöm!

Fordította: Tózsér Endre SP

Fotó: Vatican News

Ferenc pápa – Magyar Kurír 2022. május 15.

<https://www.magyarkurir.hu/hirek/ferenc-papa-homiliaja-nincs-fenymasolt-eletszentseg-az-mindig-egyedi>

